

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **V. N.** zast. JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem Rooseveltova 37, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4781/12-1300, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2013, č. j. 10 Af 542/2012 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích (dále jen „žalovaný“) ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4781/12-1300. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Písku (dále jen „správce daně“), dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 2. 2012, č. j. 19646/12/097910307270, kterým byla stěžovateli dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2008 ve výši 71 878 Kč a sdělena povinnost platit penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 14 375 Kč, dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 2. 2012 č. j. 19686/12/097910307270, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2008 ve výši 57 601 Kč a sdělena povinnost platit penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 11 520 Kč, dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 2. 2012 č. j. 19692/12/097910307270, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2009 ve výši 42 617 Kč a sdělena povinnost platit penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 8 523 Kč, dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 2. 2012 č. j. 19696/12/097910307270, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2009 ve výši 60 800 Kč a sdělena povinnost platit penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 12 160 Kč a dodatečnému platebnímu výměru ze dne 15. 2. 2012 č. j. 19718/12/097910307270, kterým byla dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty

za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2009 ve výši 108 300 Kč a sdělena povinnost platit penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 21 660 Kč.

Žalovaný veden zásadou hospodárnosti, při využití ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „daňový řád“), vydal společné rozhodnutí o odvolání, neboť z podstaty věci vyplývá, že jde o skutkově a právně totožné případy týkající se téhož poplatníka, na které dopadají i stejná ustanovení právního předpisu.

I. Vymezení věci

Předmětem sporu v projednávané věci je otázka, zda stěžovatel unesl důkazní břemeno ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet daně z přidané hodnoty dle § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), v souvislosti s přijatými zdanitelnými plněními (poskytnuté technické služby, výkopové, dokončovací a pomocné práce) poskytnutými společnostmi GROUND STAV s.r.o., se sídlem Podvinný Mlýn 2126/1, Praha 9, DIČ: CZ27946274 (dále jen „Groundstav“) a LORDISTAV s.r.o., se sídlem Vřesová 683, Praha 8, DIČ: CZ27951391 (dále jen „Lordistav“). Jinými slovy, zda bylo prokázáno, že stěžovatel přijal zdanitelná plnění od výše zmíněných společností, jakožto plátců daně, jak je deklarováno na dokladech jím předložených. Správce daně neuznal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, protože stěžovatel neprokázal, že přijal zdanitelná plnění od výše uvedených plátců daně.

Krajský soud po vymezení žalobních bodů a k nim souvisejícího vyjádření žalovaného shrnul podstatné skutečnosti ze správního spisu. Ze zjištěných skutečností a hodnocených důkazů má ve shodě se žalovaným za to, že stěžovatel neprokázal přijetí zdanitelných plnění od výše uvedených plátců daně, a proto nelze uznat jím uplatněný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty podle § 72 zákona o dani z přidané hodnoty. Pouhé tvrzení o tom, že práce byly provedeny a zaplacený, k prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty nepostačuje. Je zapotřebí prokázat, že byly provedeny plátcem daně, v rozsahu deklarováném na daňových dokladech.

V postupu správních orgánů nebyla soudem shledána žádná pochybení. Názor stěžovatele, že nebyl v řízení před finančními orgány hodnocen důkazní prostředek ve formě podpisového vzoru jednatele společnosti Groundstav, krajský soud odmítl. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný podpisový vzor hodnotil v souvislosti s dalšími důkazními prostředky. Stejně tak odmítá, že předložená účetní závěrka společnosti Groundstav za rok 2008 prokazuje, že práce deklarované na daňových dokladech byly touto společností provedeny a stěžovatelem uhrazeny.

Krajský soud má za to, že nebylo prokázáno, že subjekt uvedený na daňových dokladech jako plátce daně služby pro stěžovatele skutečně provedl. Nebylo tak prokázáno, že na konkrétních stavbách v termínech podle stěžovatelem uzavřených smluv působily v subdodavatelském vztahu právě osoby, které jsou plátcí daně z přidané hodnoty. Nelze tak uplatnit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

Soud připomíná, že žalovaný porovnával podklady pro subdodávky od výše zmíněných společností s podklady pro jiné subdodávky, např. práce dodané společností Shakhhtar s.r.o., se sídlem Bělohorská 144/245, Praha 6, DIČ: CZ28390181. V případě této společnosti postupoval stěžovatel zcela odlišně. Doložil písemnou dokumentaci, včetně evidence docházky, úhrada byla poukázána na účet výše uvedené společnosti. Takto doložený nárok na uplatnění daňového odpočtu byl správcem daně bez výhrady akceptován.

pokračování

Poukazy na rozsudky Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) nejsou relevantní, neboť dle názoru soudu nejde o nákup zboží ani řetězec dodávek. Stěžovatel neprokázal přijetí služeb od společností Groundstav a Lordistav. Z provedeného dokazování žádným způsobem nevyplývá, že by byla porušena povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře. Pro okolnost, že stěžovatel v dobré víře nejednal, svědčí naopak to, že při posuzovaných subdodávkách postupoval odlišným způsobem než u jiné subdodávky (nepředložil smlouvu, evidenci docházky, rozdílný byl i způsob úhrady). Správce daně prokázal, že konkrétní účetní doklady jsou v rozporu s realitou a podmínky nároku na odpočet daně podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty nebyly prokázány.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatňuje námitky ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., přičemž má za to, že soud posoudil předmětnou právní otázku nesprávně a neprovedl objektivní zhodnocení všech jeho námitek. Vzhledem k absenci vypořádání některých žalobních bodů namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, když se nevypořádal s druhou odvolací námitkou. Není mu zřejmé, kde soud našel oporu pro své tvrzení: „*Skutečnost, že se stěžovatelem pracovali na daných zakázkách další pracovníci, byla v odvolacím řízení zhodnocena, náhled žalovaného o výkonu činnosti těchto pracovníků je zjevný, a proto není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné*“. Nezbyvá než konstatovat, že krajský soud se snažil sám zhojit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Setrvává na tvrzení, že žalovaný ponechal zcela stranou důkazní prostředky v podobě podpisového vzoru jednatele společnosti Groundstav a účetní závěrky za rok 2008. Tyto důkazní prostředky měly zpochybnit tvrzení správce daně o neplnění daňových povinností společnosti Groundstav a nepřítomnosti jednatele této společnosti v ČR za kontrolovaná období. Ve vztahu k jednatelem zmiňované společnosti uvádí, že je nutno respektovat presumpci správnosti údajů, jež jsou zapsány v obchodním rejstříku, což vyplývá z principu materiální publicity. Je tak nutné vycházet z údajů, které jsou v něm zapsány.

Žalovaný dle stěžovatele dále ponechal stranou ty části odpovědí dožádaných správců daně, které vyvracejí tvrzení o neplnění daňových povinností společností Groundstav a Lordistav. Nesouhlasí se závěrem soudu, že faktury společnosti Groundstav byly v roce 2009 vystaveny za zdaňovací období, když již práce na stavbě bytového domu byly ukončeny a předány objednateli. Na svoji podporu přikládá třetí dodatek smlouvy o dílo, jejímž předmětem byla výstavba bytového domu ve Strašnicích, ze kterého vyplývá, že došlo k posunutí termínu realizace díla.

S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu leželo důkazní břemeno na správci daně a bylo na něm, aby prokázal, že práce byly provedeny jinak, než deklaroval stěžovatel, neboť o samotném provedení stavebních prací nebylo pochyb. S námitkou důkazního břemene správce daně se krajský soud nijak nevypořádal.

Nesprávně bylo soudem vyhodnoceno i namítané porušení práv nabytých v dobré víře, přičemž stěžovatel má za to, že jím jmenované rozsudky Soudního dvora na právě projednávanou věc dopadají. Z této judikatury dovozuje, že nárok na odpočet daně z přidané hodnoty je chráněn pouze za situace, že plátce daně o záměru zkrátit daň nevěděl a ani nemohl s přihlédnutím ke všem objektivním okolnostem vědět.

Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za souladné se zákonem a mající oporu v provedeném dokazování. Důvodem pro neuznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty na základě dokladů vystavených společnostmi Groundstav a Lordistav je ta skutečnost, že stěžovatel neprokázal, že práce byly provedeny společnostmi uvedenými na daňových dokladech. K otázkám důkazního břemene odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Odkazy stěžovatele na rozsudky Soudního dvora považuje za nepřipadné, jelikož v posuzovaném případě nebyl důvodem neuznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty případný podvod či účast na řetězci dodávek, nýbrž neunesení důkazního břemene, které tíží stěžovatele ohledně skutečností, které sám tvrdí.

Nad rámec výše uvedeného žalovaný nesouhlasí s tím, že mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. Má za to, že byl účastníkem řízení, přičemž účastníci řízení mají rovné postavení, a proto mu měla být přiznána náhrada nákladů řízení ve smyslu § 60 s. ř. s. Náklady související s pracovní cestou nelze považovat za běžné administrativní činnosti.

Žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Stěžovatel v replice na vyjádření žalovaného nesouhlasí s argumentací týkající se přenosu důkazního břemene. Rovněž trvá na tom, že rozsudky Soudního dvora na věc dopadají. Tvrzení o náhradě nákladů řízení považuje z hlediska rozhodování o kasační stížnosti za naprosto irelevantní.

Žalovaný ve vyjádření k replice stěžovatele setrvává na svém stanovisku, že stěžovatel důkazní břemeno ohledně svých daňových tvrzení v posuzované věci neunesl. V otázce náhrady nákladů řízení je cílem žalovaného poukázat na nesprávný výrok krajského soudu, přičemž motivací je získat vyjádření Nejvyššího správního soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že se krajský

pokračování

soud pečlivě vypořádal se všemi žalobními body, tak jak byly vymezeny v žalobě. Stěžovatelova námitka směřující do nepřezkoumatelnosti je navíc zcela obecného rázu.

Přezkoumatelné je také rozhodnutí žalovaného. Z odůvodnění rozhodnutí je rovněž naprosto zřejmé, jaké úvahy vedly k závěru o zamítnutí odvolání, přičemž veškeré odvolací námitky byly žalovaným řádně vypořádány. Stěžovatelem napadený závěr krajského soudu, dle kterého „*Skutečnost, že se stěžovatelem pracovali na daných zakázkách další pracovníci, byla v odvolacím řízení zhodnocena, náhled žalovaného o výkonu činnosti těchto pracovníků je zjevný, a proto není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné*“, má oporu ve spisovém materiálu i v rozhodnutí žalovaného (srovnej zejména strany 6 až 8 rozhodnutí žalovaného). Z něj vyplývá, že není pochyb, že předmětné služby musely být provedeny určitými pracovníky, avšak tato skutečnost neprokazuje, že stěžovatel přijal zdanitelná plnění (stavební práce) od plátce daně uvedeného na daňových dokladech.

Ze správního spisu kasační soud ověřil, že k doměření daně z přidané hodnoty došlo na základě daňové kontroly, zahájené správcem daně dne 4. 3. 2011 za zdaňovací období 1. čtvrtletí až 4. čtvrtletí 2008. Dne 16. 5. 2011 rozšířil správce daně daňovou kontrolu i na zdaňovací období 1. čtvrtletí až 4. čtvrtletí 2009. Její průběh a výsledky shrnul správce daně ve zprávě o daňové kontrole, kterou projednal se zmocněným zástupcem stěžovatele dne 9. 2. 2012. Ze zprávy o daňové kontrole mimo jiné vyplývá, že stěžovatel neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty podle dokladů, kde jako dodavatelé jsou uvedeny společnosti Groundstav a Lordistav, tudíž neprokázal, že tyto společnosti provedly stavební práce a vystavily daňové doklady.

Dle zjištění správce daně byly výše uvedené společnosti dlouhodobě nekontaktní. Jediní jednatelé a zároveň jediná společníci těchto subjektů neměli podle sdělení Policie ČR v letech 2008 a 2009 povolen pobyt na území České republiky. Na základě výše uvedeného vznikly správci daně pochybnosti, zda dle předložených dokladů stěžovatel nakoupil služby od společností Groundstav a Lordistav, tj. zda tito plátci daně deklarované služby fakticky provedli a vystavili příslušné daňové doklady za jejich provedení.

K vyvrácení vznesených pochybností předložil stěžovatel správci daně přehled jednotlivých částek vybraných z bankovního účtu v průběhu roku 2008 a 2009, kopii podpisového vzoru jednatele společnosti Groundstav a přílohu k účetní závěrce za rok 2008. Zároveň navrhl provést svědecké výpovědi osob, které měly provedení pomocných stavebních prací společnostmi Groundstav a Lordistav dosvědčit.

V daňovém řízení podle § 92 odst. 3 daňového řádu platí, že důkazní břemeno vždy prvotně stíhá daňový subjekt, neboť ten podává daňové přiznání, v něm něco tvrdí a důkazní břemeno jej stíhá v rozsahu tohoto tvrzení. Jestliže správce daně má pochybnosti (např. o jistém účetním případě), je povinen prokázat, že o souladu tohoto účetního případu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí tyto doklady nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými. Správce daně však nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou zaznamenány v rozporu se skutečností.

Následně je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad jím deklarovaných obchodních případů se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (srov. KOBÍK, J., KOHOUTKOVÁ, A.

Daňový řád s komentářem. 2 aktualizované vydání. Olomouc: ANAG. 2013, s. 442-456, též rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2012, č. j. 9 Afs 24/2012 – 28).

V otázce prokazování nároku na odpočet daně z přidané hodnoty zdejší soud zastává stanovisko, že „jakkoli z § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty vyplývá, že prokazování nároků na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, je současně třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je deklarováno“ (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 5/2011 – 130, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). K tomu je třeba dodat, že *neunesení důkazního břemene žalobcem neznamená, že správce daně má povinnost takové důkazy sám vyhledávat* (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 5 Afs 72/2008 – 71).

V právě projednávané věci byly pochybnosti správce daně oprávněné, a bylo proto na stěžovateli, aby prokázal faktické přijetí zdanitelných plnění od plátců daně deklarováných na daňových dokladech.

Stěžovatel však důkazní břemeno neunesl. Neprokázal, že přijetí služeb od společností Groundstav a Lordistav proběhlo, jak je deklarováno na daňových dokladech. Důkazní prostředky (výpisy o výběru hotovosti z bankovního účtu, podpisový vzor jednatele a účetní závěrka), které předložil stěžovatel, samy o sobě nic neprokazují a v žádném případě nevytvářejí přehledný či důvěryhodný obraz o deklarováných zdanitelných plněních. Stejně tak svědecké výpovědi svědků navržených samotným stěžovatelem nepotvrzují, že služby byly poskytnuty výše uvedenými společnostmi. Svědkové shodně uvedli, že subdodavatelské firmy nejsou uvedeny v denících generálních dodavatelů (obsahují pouze počty pracovníků na stavbě), ostatně údaje o subdodavatelích měl vést sám stěžovatel. Výpovědi svědků provedení prací shora uvedenými společnostmi ani nepotvrdily ani nevyvrátily. Žádný ze svědků předmětné společnosti neznal, ani nevěděl, zda stavební práce prováděli zaměstnanci stěžovatele či zaměstnanci jiné subdodavatelské společnosti.

Rovněž je třeba odmítnout jako nedůvodnou námitku o nehodnocení důkazních prostředků v podobě podpisového vzoru jednatele společnosti Groundstav, jakož i účetní závěrky za rok 2008 a nepřihlídnutí k těm částem odpovědí dožádaných správců daně, jež měly vyvrátit tvrzení o neplnění daňových povinností společností Groundstav a Lordistav. Těmito tvrzeními měla být zpochybněna i nekontaktnost společnosti Groundstav, což je dle stěžovatele jeden z důvodů, kterým je dokládáno, že zmíněná společnost práce neprovedla.

Nekontaktnost dodavatele resp. subdodavatele je pouze indicií, na základě které správce daně pojal pochybnost, zda obchodní případy proběhly, jak je deklarováno na daňových dokladech, nikoliv důvodem pro neuznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Rozhodujícím pro posouzení věci je neunesení důkazního břemene ze strany stěžovatele. Skutečnost, že společnost byla v rozhodné době kontaktní či že posuzované práce byly provedeny, sama o sobě neprokazuje, zda předmětné služby byly poskytnuty plátcem daně uvedenými na daňových dokladech.

K hodnocení důkazů je nutno uvést, že žalovaný tyto důkazy hodnotil spolu s ostatními důkazy, avšak dospěl k závěru, že nemohou prokázat provedení stavebních prací subjekty a v rozsahu, jak uváděl stěžovatel. Nutno dodat, že tvrzení o plnění daňových povinností ze strany subdodavatelů nemohou, a to ani ve spojení s údaji zapsanými v obchodním rejstříku, prokázat faktické přijetí zdanitelných plnění od společností Groundstav a Lordistav. Pouhé tvrzení, že jednatel společnosti Groundstav byl v rozhodné době na území ČR a plnil si daňové povinnosti, nemá na unesení důkazního břemene stěžovatele žádné dopady.

pokračování

Tvrzení předestřená stěžovatelem tak nemohou nahradit absencí důkazů, jako jsou chybějící stavební deníky, evidence docházky pracovníků, písemné smlouvy. Je věcí podnikatelského subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů pamatoval na povinnost svá daňově relevantní tvrzení náležitě prokázat.

Námítka stěžovatele ohledně důkazního břemene správce daně a jeho povinnosti prokázat, že práce byly provedeny jinak, než bylo deklarováno, je s ohledem na výše uvedené nedůvodná. Jinými slovy, byl to stěžovatel, koho tížilo důkazní břemeno, a byl to stěžovatel, který neprokázal, že přijal zdanitelná plnění od jím deklarováných plátců daně, a tudíž neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

Ke skutečnosti, že práce probíhaly déle, než tvrdí žalovaný i soud, kterou stěžovatel dokládá dodatkem č. 3 smlouvy o dílo, zdejší soud v souladu s § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží, neboť stěžovatel tuto skutečnost uplatnil až poté, co bylo napadené rozhodnutí vydáno. Součástí spisové dokumentace byl pouze dodatek č. 1 smlouvy o dílo, rovněž ani v řízení před krajským soudem stěžovatel na tyto skutečnosti neupozorňoval. Pro úplnost soud uvádí, že tato okolnost je pro posouzení sporu nevýznamná.

V otázce nesprávného hodnocení porušení práv nabytých v dobré víře dle judikatury Soudního dvora dospěl kasační soud k závěru, že tato judikatura na posuzovaný případ nedopadá. Předně je nutno konstatovat, že se jedná o otázku neunesení důkazního břemene stěžovatele ohledně skutečností, které sám tvrdí, tj. že přijal zdanitelná plnění od společností Groundstav a Lordistav. V projednávaném případě se nejednalo o účast stěžovatele v řetězci dodávek zasažených podvodem, o kterém stěžovatel neví a vědět nemohl. Dále je nutno konstatovat, že stěžovatel neuvedl jediný konkrétní argument, pro který by měla být judikatura Soudního dvora pro posuzovanou věc relevantní.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížností zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. K námitkám žalovaného, uvedeným v jeho vyjádření ke kasační stížnosti, směřujícím do výroku krajského soudu ve věci náhrady nákladů řízení, Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení o kasační stížnosti je dle § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti a jejími důvody, kromě vad napadeného rozhodnutí, ke kterým by musel přihlídnout z úřední povinnosti dle § 109 odst. 4 s. ř. s. Tato otázka nebyla učiněna předmětem přezkumu rozhodnutí krajského soudu, a proto není zdejší soud oprávněn se k těmto námitkám vyjádřit.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu